Н. ГІКАЛО

Сакратар ЦК КП(б)Беларусі

Двурушніцтва—метад класавага ворага

У маніфесце комуністычнай партыі Маркс і Энгельс пісалі, што «комуністы лічаць лішнім утойваць свае погляды і намеры». Найглыбейшы палітычны сэнс гэтых выдатных радкоў відавочны. Так, комуністы лічаць лішнім утойваць свае намеры, па-першае, таму, што іх вучэнне заснавана на правільным разуменні законаў грамадскага развіцця—«вучэнне Маркса ўсемагутна,—пісаў Ленін,—бо яно верна»; па-другое, вучэнне комуністаў адпавядае інтарэсам найшырэйшых мас працоўных, якія складаюць пераважную большасць насельніцтва земнага шара.

Іншая справа—буржуазныя партыі. Яны вымушаны ўтойваць свае намеры, утойваць свае мэты перад шырокімі народнымі масамі. Без ашуканства, без подкупу, крывадушша, ханжаства, правакацыі, дэмагогіі буржуазія ніколі не магла-б панаваць. Свой яркі выраз гэта агідная буржуазная палітыка атрымала ў гнуснейшых дэмагагічных прыёмах фашыстаў, якія выступаюць зараз у якасці заядлых абаронцаў азвярэлай банды трацкісцка-зіноўеўскіх тэрарыстаў.

Імкненне разлажыць рабочы рух шляхам ашуканства, крывадушша, ханжаства патрабуе адпаведных кадраў людзей, якія маюць пэўныя навыкі работы ў масах. Іменна такую ролю маскаванай двурушніцкай агентуры буржуазіі ў рабочым руху выконвалі ў Расіі меншавікі, бундаўцы, эсэры, анархісты, а таксама ўсякага роду носьбіты апартуністычных хістанняў, якія пралезлі ў большэвіцкую партыю.

У час чысткі партыі ў 1921 г. Ленін пісаў: «...меншавікі, як плынь, даказалі за перыяд 1918—1921 гг. дзве свае ўласцівасці: першая—майстэрскі прыспасабляцца, «прымазвацца» да пануючай сярод рабочых плыні; другая—яшчэ больш па-майстэрску служыць верай і праўдай белагвардзейшчыне, служыць ёй на справе, адракаючыся ад яе на словах. Абедзве гэтыя ўласцівасці выцякаюць з усёй гісторыі меншавізма... Гэту асаблівасць меншавікоў трэба ведаць і трэба яе ўлічыць. А ўлічыць яе—гэта значыць ачысціць партыю прыкладна да 99 сотых усяго ліку меншавікоў, далучыўшыхся да РКП пасля 1918 г., г. зн. тады, калі перамога большэвікоў пачала станавіцца спачатку магчымай, потым бясспрэчнай.

Ачысціць партыю трэба ад мазурыкаў, ад абюракраціўшыхся, ад нячэсных, ад няцвёрдых комуністаў і ад меншавікоў, якія перафарбавалі «фасад», але засталіся ў душы меншавікамі» *).

---

*) В. І. Ленін, т. XXVII, стар. 13.

Гэтыя выдатныя словы Леніна паказваюць нам, што двурушніцтва, якое за апошнія гады стала асноўным метадам контррэвалюцыйных трацкістаў-зіноўеўцаў у іх барацьбе супроць партыі і совецкай улады, унаследвана імі было ад такіх партый, як меншавікі, эсэры, бундаўцы і т. д. Яно (гэта двурушніцтва) падрыхтоўвалася ўсёй іх папярэдняй дзейнасцю.

Калі палітычная перамога нашай партыі і правільнасць яе лініі сталі зусім відавочны, а безнадзейнасць пазіцыі ўсіх і ўсякіх антыпартыйных груп—занадта бясспрэчна, трацкісты і зіноўеўцы, у канец збанкрутаваўшыся, страціўшы ўсякую глебу пад нагамі, але не пакідаючы сваіх надзей на рэстаўрацыю капіталізма ў СССР, канчаткова скаціліся ў балота контррэвалюцыі.

Карыстаючыся метадам двурушніцтва, контррэвалюцыйныя трацкісты і зіноўеўцы давялі яго да такіх дзівосных памераў, якіх яшчэ не ведала гісторыя. Макіявелізм, г. зн. палітыка, якая лічыць дазволенымі ўсе сродкі для дасягнення якой-небудзь мэты, незалежна ад якога-б там ні было маральнага крытэрыя,—вось філасофія, якую паклалі ў аснову сваёй злачыннай дзейнасці трацкісцка-зіноўеўскія мярзаўцы.

Контррэвалюцыйны трацкісцка-зіноўеўскі тэрарыстычны цэнтр фізічна знішчан, але гэта не значыць, вядома, што ўскрыты ўсе контррэвалюцыйныя трацкісцка-зіноўеўскія гнёзды; гэта не значыць, што праследжаны ўжо ўсе сувязі, якія ішлі ад контррэвалюцыйнага трацкісцка-зіноўеўскага тэрарыстычнага цэнтра к перыферыі. Арганізатар і натхняльнік тэрарыстычнага цэнтра Троцкі прадаўжае сваю гнуснейшую белабандыцкую дзейнасць агента Гестапо. Няма ніякіх падстаў для самасупакоенасці. Большэвіцкую пільнасць патрэбна ўсямерна ўзмацніць, асабліва маючы на ўвазе, што пасля працэсу над контррэвалюцыйным трацкісцка-зіноўеўскім цэнтрам вораг будзе імкнуцца да яшчэ больш стараннай маскіроўкі, да яшчэ больш стараннай канспірацыі.

Тым больш патрэбна асобая пільнасць нам, працуючым у Беларусі, на граніцы з капіталістычным светам, дзе ўжо пасля праверкі і абмену партыйных дакументаў былі выкрыты трацкісцка-зіноўеўскія белабандыцкія элементы, контррэвалюцыйная дзейнасць якіх у нас у Беларусі таксама насіла наскрозь двурушніцкі правакатарскі характар.

Следствам па справе контррэвалюцыйнага трацкісцка-зіноўеўскага тэрарыстычнага цэнтра было ўстаноўлена, што іменна праз тэрыторыю Беларусі, выкарыстоўваючы прытупленне большэвіцкай пільнасці ў некаторых комуністаў і нават паасобных партыйных арганізацый, вораг ажыццяўляў свае сувязі з заграніцай. Вядома, што адзін з эмісараў Троцкага, Ольберг, расстраляны па справе контррэвалюцыйнага трацкісцка-зіноўеўскага цэнтра, падвізаўся ў Менску і меў тут, у якасці свайго саўдзельніка, аднаго з кіруючых работнікаў газеты «Звязда»—Розенблюма.